

0405 – 5. april

Herrens nåde er fra evighet til evighet ... for dem som holder hans pakt, og for dem som husker hans bud, så de gjør etter dem. Sal 103: 17, 18.

Dette er et dyrebart uttrykk for en rett kristens indre liv. For det består først og sist av dette: huske på Herrens bud, så de gjør etter dem.

Det er et uttrykk for dette vedvarende, inderlige ønsket og sukk i Guds barns hjerter etter å kunne gjøre Herrens vilje. En kristen registrerer ofte ikke mer av sitt åndelige liv. Han synes ofte det ikke rekker lenger enn til å huske på Herrens bud for å gjøre etter dem.

Dette er den «hunger og tørst etter rettferdighet» som Kristus taler om, og hvor han med det nettopp taler om livets rettferdighet. En rett kristen blir aldri fullkomment mett med dette her i livet.

Herrens bud, med sine åndelige krav på det indre menneske, står alltid høyere enn det er mulig for ham å oppfylle. Han lever alltid med et åndens sukk: Å, om jeg bare kunne være bedre! Å, om jeg kunne være og gjøre slik som Herren vil!

Dette ønsket og sukket er liksom åndedrettet og hjertesukket i det nye menneske. Og hva er dypest sett det nye menneske? Det er ganske enkelt Kristus i oss, Guds Ånd som bor i hjertet, eller at vi har fått del i guddommelig natur. Det er denne rene, Hellige Ånd, som alltid kjemper mot kjødet, og gjør at selv når vi er mest skrøpelige, ja, til og med faller og gjør synd, så kan vi likevel aldri bli værende i synden.

Her har vi da også noe vi kan prøve oss selv på. Her står: «som husker hans bud, så de gjør etter dem». Forstå Herrens bud, gjerne tenke og tale om dem, det kan tusenvis gjøre. Men de begynner aldri selv å gjøre etter dem. Det er ingen stor kunst å tenke og tale om gode gjerninger, og kreve at andre gjør dette. Og da blir det aldri talt strengt nok om dette, synes disse.

Men de selv da? Nei, selv rører de ikke byrden med en eneste finger, sier Kristus: «Hva har du med å forkynne mine rådslutninger eller ta min pakt i din munn, når jeg ser at du (når det gjelder deg selv) hater tukt og kaster mine ord bak deg?» Her kreves det at du er ærlig og sannferdig! «Gud lar seg ikke spotte!»

Selv for en levende og erfaren kristen er det stor fare her hvis han skulle komme til å misbruke læren om vår store skrøpelighet. Slik at han selv, når han er kommet igjennom til trøst og fred i Kristus, bare skulle gi opp og skyve fra seg en sak som han synes er uoverkommelig med «Å nei, dette går ikke!»

Vi må alltid huske hans bud, så vi gjør etter dem, nettopp når, og fordi, vi har fått vår fullkomne rettferdighet og fred i Kristus.

Den kraften du ikke allerede har fått, kan du tross alt få. Det som ser umulig ut for deg, er enkelt for Herren. Samtidig med at Paulus taler om sin skrøpeligheit, taler han også om at Guds kraft blir fullendt i skrøpeligheit. «Når jeg er skrøpelig, da er jeg sterk». Gud er mektig tilstede i de svake.

Når du derfor er frimodig i Gud og viss på at du eier syndenes forlatelse, skal du fortrøstningsfullt og alvorlig legge det som du synes fortøner seg uoverkommelig, på din trofaste Frelses hjerte.

Du skal be om hans kraft til å utrette det han vil du skal gjøre. Du kan si med Augustin: «Krev av meg, Herre, hva du vil, men gi meg selv det som du krever! Du vet jo, Herre, at selv er jeg ikke i stand til å utrette noe som helst».

Men selv på denne veien får vi aldri alt, selv det vi ber om, på denne måten. Og vi vil aldri kunne gjøre alt det gode vi så gjerne ville. Men da er det likevel om å gjøre at du husker på Herrens bud, og ber om kraft til å leve etter dem.

For bare i en slik levende, personlig erfaring av din egen svakhet, skapes også den «hålsomme» ydmykende prosessen i oss som er Guds hensikt med dette, når han overlater oss til oss selv og Satans siktelse.

Bare kunnskap om vår svakhet virker ingen ydmykelse. Og ingenting er mer sørgelig enn når en troende sjel faller i så stor åndelig lettsindighet at han ikke lenger husker Herrens bud, og gjør etter dem. Ikke lenger ydmykes og bøyes av sine overtredelser og fall. Legg godt merke til dette!

Når et menneske taler om vår store avmakt og våre fall, men fremdeles er det samme selvsikre og stolte mennesket som slett ikke er knust, – Å, for et sørgelig syn, for en motbydelig stemme! Slikt kommer av kjødelig selvsikkerhet og lettsindighet.

Derfor er det alltid viktig å huske på å gjøre Guds vilje. Det er f. eks. sant at vi kan ikke be slik vi burde. Tankene våre farer ofte hit og dit. Bønnen er ofte treg og kald. Det er også sant at den som i all sin bekymring ennå tror på Kristus, må ikke miste motet og la vantroen slippe til. Men skulle jeg av den grunn aldri bry mitt kjød med å be? Langt ifra! Jeg skal selvsagt likevel be slik som jeg kan. Og be Gud om nåde til å kunne be ennå bedre.

Og på samme måte er det i alle andre forhold der min avmakt er for stor for meg. Jeg kan ikke være så mild, saktmodig, ydmyk, full av kjærlighet, ren og tålmodig som Guds bud krever, og jeg gjerne ville. Jeg kan ikke bekjenne Kristus, ikke ofre meg for min neste slik som jeg burde.

Men jeg må ikke av den grunn bare kaste fra meg alt dette dyrebare. Jeg må fortsatt huske Herrens bud, og gjøre etter dem. Og så fortsette å be Gud om mer og mer kraft til å leve slik.

Ja, alt dette er ganske visst alle troendes stadige erfaring. Det er deres nye natur, det er Åndens eget verk i dem. Men vi må bare passe på at vi alltid er lyttende åpne og lydige overfor Ånden, så vi ikke på nytt sovner inn i selvsikkerhet.